

[Aksel Larsen.]

blev bekendtgjort, at man kunne leje lejligheder i alle mulige størrelser og med alle moderne bekvemmeligheder. Husene er forlængst færdigbyggede. Lejlighederne er i orden. Skiltene står der endnu. Man har ikke fået udlejet alle lejlighederne. Hvorfor? Fordi de er for dyre til, at almindelige dødelige kan leje dem. En væsentlig del af det boligbyggeri, der har hjulpet med til, at man kunne opnå det påståede rekordtal, består i spekulationsbyggeri til sådanne huslejer, at almindelige dødelige ikke kan blive hjulpet af det. Men jeg tvivler ikke om, at hvis en delegation af amerikanske journalister kører rundt i hovedstaden og her og der ser sådanne nybyggede boligkomplekser med tomme lejligheder, vil de sende begejstrede telegrammer hjem om, at Marshallplanen har befriet Danmark for bolignød. Men sagen er den, at samtidig med at der til en vis grad er overproduktion af lejligheder, er bolignøden aldeles ikke mindre, end den var for et eller to år siden, men faktisk større, for det nytter ikke, at der bygges lejligheder, folk ikke har råd til at betale. Bevares, en hel del af det byggeri, der er foregået, hvadenten det kaldes almenyttigt, offentligt eller privat, har været af en sådan art, at lejlighederne har kunnet udlejes, men det er ganske vist sådan, at folk i allerhøjeste grad må spænde livremmen ind på alle mulige områder for at betale de huslejer, der forlanges, og den side af sagen synes jeg også man skulle se på, når man er så glad for boligbyggeriet.

Løvrigt er det med forsyningen af boliger som med den øvrige vareforsyning, at værdien af de eventuelt forbedrede forsyninger ikke står i forhold til de penge, folk har til at forsyne sig for, og her oplever vi på alle mulige områder en byge af prisstigninger langt større end den officielle pristalsstatistik, ministeren opererede med, sådan at i hvert fald for arbejderklassen, men derudover for store dele af befolkningen er forsyningen med alle mulige livsfornödenheder blevet dårligere i løbet af det sidste par år, fordi man simpelthen ikke har råd til at forsyne sig.

Hvad denne side af sagen angår, ved vi kun, at regeringen og rigsdagsflertallet, de

fire gamle partier, som det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen omtalte, er indstillet på, at det skal være værre endnu, og man arbejder jo af al magt på at forhøje priserne. I går havde vi en debat om statsforhøjelse af forbrugerpriserne, og vi ved udmærket vel, at f. eks. hvad huslejen angår, ligger regeringen og rigsdagsflertallet med planer om, inden denne rigsdagssamling slutter, at gennemføre en meget udbredt husleje-forhøjelse. Hvor mange procent det bliver, eller hvor mange procent man planlægger, kan vi ikke sådan sige, men det er i hvert fald typisk, at efter at årsmødet i Københavns socialdemokratiske Fællesorganisation med aldeles overvældende flertal — formodentlig fordi den her i tinget så kvikke finansminister har sovet, da han var til årsmødet — havde vedtaget en skarp udtalelse mod planer om husleje-forhøjelse, tog det 36 timer, før „Social-Demokraten“ kunne bekvemme sig til at offentliggøre denne resolution, og da det skete, blev den gemt så langt bort i bladet som muligt, hen i nærheden af annoncerne og sat med bladets omtrent mindste skrift. Den slags giver ikke en noget indtryk af, at regeringen og socialdemokratiet som sådan er modstandere af nogen husleje-forhøjelse; men kommer den, så vil den reelle forsyningssituation for den brede befolkning blive dårligere, end den har været hidtil.

Hvad udenrigshandelen angår, da er det meget godt at komme med tal for en almindelig stigende import; men jeg tror, det ville have en vis interesse at vide, hvad der importeres, før kan man ikke bedømme, om det er godt, og så må man samtidig lægge mærke til det, jeg allerede har nævnt, at eksporten ikke har nået det samme niveau. Men alligevel siger ministeren, at status er såre tilfredsstillende. Så snart han har sagt det, så kommer den klassiske sætning: ja, men alligevel. Alligevel står vi nu overfor en periode med økonomisk gråvej, med mørke udsigter. Ja, men hvordan er det muligt? Alt går jo godt! Produktionen vokser, udenrigshandelen vokser, byggeriet vokser o. s. v. Det går strålende, og så står vi overfor en periode med økonomisk gråvej, med mørkere udsigter. Det harmonerer ikke godt sammen. Men der er måske på den anden side en forklaring. Når de danske kapitalister skal have deres, når staten skal have sit, når militæret skal have